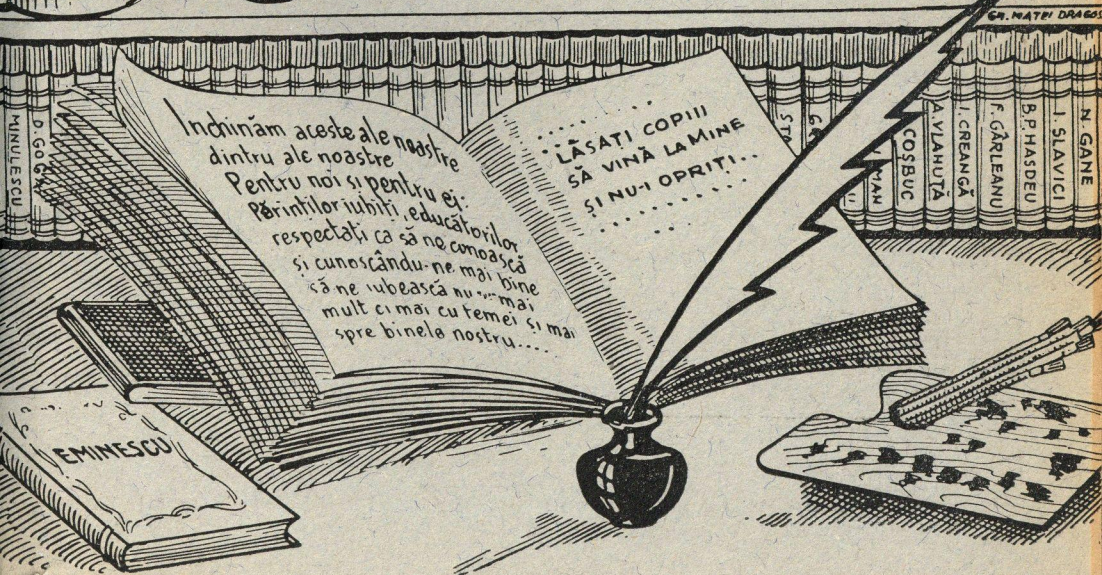
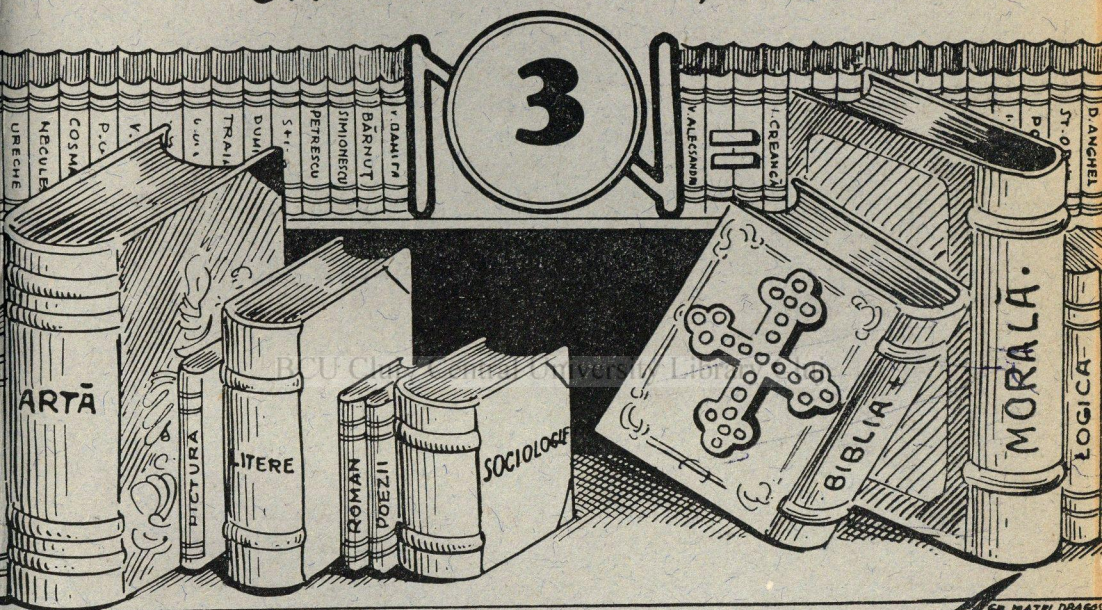

TARA

VISURILOR NOASTRE

ORADEA - TIMIȘOARA

... ..
 Cu vesele glasuri de tinere firi
 Cuprinși de-amintirea străbunei măririi
 Spre soare ni-e gândul și mergeam
 spre el
 Lumina ni-e ținta și binele țel
 Trăiască-ne țara și neamul.
 „Imnul studenților“

Cu dreapta 'nălțată spre Tatăl de Sus
 Jurat-am pe tot ce strămoșii ne-au
 spus :
 Unire 'ntre frați și pe Domn să-l
 iubim
 Și altarul de jert'al națiunii să fim
 Și sufletul neamului nostru.

... ..
 GHEORGHE COȘBUC

CUPRINSUL:

<i>Prof. Augustin Coman</i>	... Și cu un ochiu râdea, iar cu celălalt plângea	1
<i>Marius Munteanu</i>	Pornire spre Florar	4
<i>Viorica Oțelia</i>	Prima scrisoare din refugiu ...	5
<i>Vlăduț Gheorghe</i>	Furtuna... ..	6
<i>Nicolae Țirioi</i>	In ochii tăi... ..	8
<i>Tobiaș Gheorghe</i>	Preludiu	9
<i>Gligor Bălțat</i>	Spasm	9
<i>Ovidiu Roman</i>	Dimineață	10
<i>Prof. Traian Morariu</i>	Necesitatea și valoarea educației	11
<i>N. Călinescu</i>	Craiul Munților... ..	15
<i>N. Călinescu</i>	D-lui Octavian Mercea	15
<i>Radu Dan Ionescu</i>	Străbunii mei	16
<i>Nana</i>	Cruce	16
<i>Oct. Mercea</i>	Epigramă	17
<i>N. I. Brebenel</i>	M'am rătăcit	18
<i>Anișoara Costea</i>	Copiii și cățelul... ..	18
<i>Demetrescu C. Paul</i>	Elegie... ..	19
<i>Traian Rusu-Șirianu</i>	De-aici sunt dintre voi!	20
<i>Nunu</i>	Gază mică	21
<i>Aurel Ghender</i>	Primăvara	22
<i>V. Dunăreanu</i>	Liliacul... ..	23
<i>Gheorghe Cosma</i>	Zâmbetul muncii!	24
<i>Sandu Balmoșan</i>	Noapte	25
<i>Fulea Dorin</i>	Gânduri... ..	26
<i>Nelu Toma</i>	Scrisoare... ..	26
<i>T.</i>	Destin	28
<i>Gheorghe Vlădoiu</i>	Primăvara 'n strofe	29
<i>Luță Brădățeanu</i>	(Soare în suflet) Primăvară ...	29
<i>Gheorghe Chirița</i>	Cântec lângă stih	30
<i>Vladimir Drimba</i>	Plâns ahasveric... ..	31
<i>Gheorghe Vlădoiu</i>	Dece nu te pot uita... ..	32

Tara Visurilor noastre

Anul V.

Iunie 1941

No. 3

Revistă literară pentru tineret. Apare lunar, afară de lunile de vacanță sub conducerea prof. Augustin Cosma, Timișoara III., Vadul Călugăreni No. 2

... Și cu un ochiu râdea,
iar cu celălalt plângea ..

Împăratul din poveștile bătrâne, măiestrit ticluite din realitățile vieții trăite ; împăratul poveștilor de înțrămăre a neamului trudit : cu un ochiu râdea, iar cu celălalt plângea...

Avea atâtea pentru cari putea, să râdă și se veselea : moșie bogată și mănoasă, de-i râdea ochiul și inima, când îi cântărea frumusețea și bogăția. Dar râvnită, sfârtecătă și dijmuită era de Smei neleguiți : și-i plângea celălalt ochiu, când îi vedea jalea și întristarea.

Avea feciori bărbați, Feți-Frumoși și mândri Logofeți — și-i strălucea mângâietor veselia ochiului, odihnindu-se deasupra puterii bărbăției lor. Dar fetele-i erau răpite de aceiași bălauri, cu toată zestrea, credincioșii șerbi și ascultătorii lor supuși : și-i plângea celălalt ochiu, pentru că erau schingiuiți cu ură nebună de nemiloșii și neomenoșii lor stăpâni.

Și-i plângea ochiul, căci ura neîmpăcată nu era pentru luptă, nici pentru ură, nici pentru faptele vrednice de ură. Ci erau urîți tocmai pentru vrednicia, pentru bărbăția și omenia lor.

Doar noaptea — ce venea să acopere și ascundă, să ușureze și liniștească și bucuria, și durerea — nu se mai vedea doar, șiroiul lacrimilor nesfârșite.

Dar se oprea, șiroiul și i se liniștea inima îndurerată, când se gândea și simțea căci știa, împăratul, ca feciorii lui bravi, Feți-Frumoșii și Logofeții lui, nu vor răbda mult

și-i vor desrobi Zânele-i răpite și moșia-le robită; făcând prin jertfa vitejiei lor, să se ivească iarăși, Zorile zilei de sărbătoare: zi cu soare, zi de veselie — pentru amândoi ochii împăratului, împărțit între durerea și plâns. Și pentru ochii Feți-Frumoșilor bărbați. Și pentru ochii Ilenelor Consânziene — neprihănite și curățite, prin suferințele îndurate.

* * *

Norii întunecați își picură jalea și 'ntristarea, din cerul *ce pare* atât de rece și neîndurător pentru cei ce au ajuns să le fie doar, *cerul*, singura nădejde a mântuirii și a izbândirii lor din chingile durerilor care-i strâng și a înșoririi lor din întunecimea nenorocirilor cari-i pasc, după voia și rânduiala singurului Stăpân al lumii și al vrerilor vremii: „Domnul Puterilor, cel tare și mare în războaiele“ izbăvite de Cel ce încununează cu înșoritele raze ale Învierii pe cei întunecați de durerile Calvarului pătimirii lor.

De aceea, oricât ni s'ar părea, ca învățăceilor ce mergeau spre Emaus, „că cel despre care credeau ca va să izbăvească pe Izrail — țara și neamul — pare „restignit“ —: să ne strângem întocmai ca credincioșii și îndurerații lui Apostoli — în căsuța căldurii sufletului nostru. Să ne adunăm în jurul focului plăpând, nutrit de nădejdea veșnic bi ruitoare pentru cei ce au darul și mângâierea să creadă. Să ne luminăm ochii și să ne scăldăm inima în lumina atâtor fapte și vredniciile noastre, ale părinților, ale moșilor și ale strămoșilor noștri, — pentru cari învredniciți suntem și vom mai fi: *să ne bucurăm*. Și să ne curățim sufletul în baia pocăinții pentru atâtea, pentru cari ne-am învrednicit noi, — ca să nu se mai învrednicească *a mai plânge*, — nici copiii copiilor noștri!

Căci Ziua tuturor bucuriilor noastre, toate zilele învierilor neamului — s'au înălțat pe pedestralele suferințelor, lacrimilor, jertfelor celor mulți și bravi.

Neamul nostru în tot cursul istoriei lui a răs — cu un ochiu și a plâns cu celălalt. A luptat și a învins. A suferit și s'a izbăvit; a suferit și a fost slăvit.

Și va mai suferi, dar va izbândi,

Făt-Frumosul șezătorilor străbune, vesnic în slujbă străină, a împăraților — verde și roșu — le dobândește — prin truda și vitejia lui — mândria vredniciei cu care se fălesc.

* * *

Tocmai pentru aceea nicicând ca azi, nu ne e mai mângăetor gândul și știința că: „Eroi au fost; „nici mai tare nădejdea și credința „c'or să mai fie în neamul românesc!“

Căci eroii, cari au fost, sunt și or să mai fie, au crescut în noi credința că

Din mormânt putetea crește;

Neșterea cea viitoare

Ne e 'n lumea celor morți:

Și ne-au umplut sufletul de tăria convingerii, că cei ce, ca și înaintașii noștri.

... „ne apărăm moșia și nevoile și neamul...“ putem simți și spune cu tărie că:

...„Iubirea de moșie e un zid ce nu se 'nfioară de a ta faimă-Baiazid“.

Pentru aceea celor car simt dureroasele circumstanțe ale zilelor noastre de azi, avem tăria să le spunem, cu truditul, bătutul, închisul, chinuitul. dar măritul între Apostoli-Apostolul neamurilor, sfântul Pavel: „Nu vă întristați ca cei ce n'au nădejde, Păgânii“.

Ori să vă cântăm cu catavasia Invierii, ce spune Mironosițelor Muieri: „Nu plângeți, ci Apostolilor spuneți: *Invierea*“.

* * *

Apostoli ai credinței în Invierea acestui neam atât de adânc credincios, — care a crescut, s'a întărit și a izbândit în umbra bisericilor, în care s'au închinat Domnului Puterilor — dela Vlădica până la opincă, dela stăpânii scaunelor lui, până bordeiurile sărmanilor lui — trebuie să fiți voi cei pentru care se scrie Țara Visurilor noastre: ca să 'nțelegeți-voi și cei ce vor dăinui luminați — de lumina frământărilor voastre — că pentru că au suferit și s'au închinat, au postit și s'au luptat boieri și răzeși,

voevozii și căpitani, tribuni și țărani, — s'au învrednit deplinirea nădejdiilor lor : izbânda vremilor ce ne-au fericit clipele vieții de ieri.

* * *

Dar ca să ne fie, sufletelor noastre, Soare, în zi de sărbătoare, învrednicita Sărbătoare a zilelor de mâine : Va să ne cânte sufletele noastre, mai mult decât gurile :

Hai să ne unim

Ca să curățim . . .

țara și neamul, de tot ce curat trebuie să-i fie și să rămână : ca să poată dăinui, el, strălucit, printre neamurile pământului.

* * *

Aceasta e menirea fiilor de azi ai neamului de mâine : că uniți în jurul celor mai mari, celor mai cu experiență, pentru truda și suferințele îndurate și în jurul celor puși de Domnul Țării să ne conducă — prin truda jertfa și credința noastră, să facem să răsară, adevăratul Soare al Sărbătorii, de care, acest neam, prin cele ce s'a trudit, prin cele câte a suferit, s'a învrednicit — ca niciun alt neam al pământului.

prof. AUGUSTIN COSMA.

Pornire spre Florar. . .

Simt cum mă'nbie la vieață pământul. . .

Talazul de sevă mă'nlanțue'n soare

Și mlada grumajilor cruzi mă ridică

Spre cerul albastru de caldă ninsoare.

Imi mistui cu plopii, suirile'n spații

Și trudnic mă'ndop cu vlaga din muguri. . .

Imi gâlgâie ritmul vieți'mbulzite

În lutul trezit, ca mustul în struguri.

MARIUS MONTEANU

cl. VIII-a Șc. Norm. T.

Prima scrisoare din refugiu

Mamei mele

Să vii deseară mamă la porțiță
Când luna va ieși din negri nori,
Privește'n jos spre trista ulicioară
Și fă să cadă o lacrimă pe flori.

Va spune luna unde ți-e copila
Zefirul tot de ea va povesti
Că e pribeagă ca un vânt de seară
Dar poate că odată va veni.

Și du — te mamă până la troiță,
Acolo unde sute de muieri
Iși plâng copiii duși în altă țară
Și plânge și tu ziua cea de ieri.

În rugă multă s'o aștepti să vie
Cu flori presară-i toată grădinița,
Ș'așteaptă maică că odată și ea
Iși va deschide veselă porțița.

De n'a veni cumva la primăvară
Când vor ieși pe măguri ghiociei,
Te du la cimitirul de sub dealuri
Și plânge maică și în locul ei.

Culege un buchet de vioarele
Să mergi la tata'n fiecare zi,
Arată-i maică cât este departe
Și spune-i dece n'a putut veni.

Și spune-i că în gândurile sale
Nutrește și' astăzi vechiul ideal
Și plânge în refugiu de durere,
Chemând un cântec tainic din Ardeal.

VIORICA OȚELIA

cl. VIII-a L. F. B.

Furtuna

Acum un an, am făcut o frumoasă excursie prin munții Banatului. Pornind din Reșița, am străbătut frumoasa vale a Carașului și am petrecut o săptămână de neuitat în sânul naturii.

Intr'una din aceste zile înaintam veseli lângă râulețul Caraș. Priveliștea ce ni se înfățișa ochilor era fermecătoare. Valurile limpezi și cristaline ale râulețului curgeau repezor în albia de piatră și sub reflexele soarelui cald de vară, păreau a fi o pangalică argintie.

Malul stâng, format de un perete înalt de stâncă, era râpos. O mulțime de vâgăune și preșteri se deschideau din acest perete și gurile lor căscate și întunecoasă îi dădeau un aspect înfricoșător și sălbatic.

Malul drept însă, format de o câmpie întinsă și joasă, avea un aspect cu totul altfel. Această câmpie era smălțuită cu o mulțime de flori, în toate culorile curcubeului, care răsăreau la fiecare pas din iarba verde, dându-i un aspect vesel, deschis, plin de viață și voioșie.

În depărtare se zăreau liniile albastrii ale munților mai mari. Bolta cerului era albastră și senină și un stol de păsărele sbura ciripind, prin văzduh. Toate acestea ne făceau să ne simțim în rai.

Totuși marșul făcut sub arșița soarelui ne încălzi și broboane mari de sudoare se prelinseră pe frunțile tuturor. Tocmai voiam să facem un scurt popas, când porni o adiere rece care ne răcori îndată.

Însă, nu trecu mult și adierea se prefăcu într'un vânt. Florile de pe câmp se închiseră și se plecară spre pământ. O mulțime de nori plumburii, aduși de vânt înaintau pe bolta cerului și o întunecară. Soarele se ascunse după nori și o întunecime tristă se lăsă pe pământ. Bolta cerească era brăzdată, din când în când, în fulgere vânăte și atunci se auzea uruiala tunetelor din depărtare. Astfel în câteva minute natura care fusese mai 'nainte veselă și deschisă își schimbă înfățișarea care acum era posomorită și suferată.

Noi trecurăm râulețul pe niște pietre și ne ascuserăm într'o văgăună care se deschidea în peretele de stâncă. Vântul, intrând în aceste văgăune producea un șuerat strident, care înlocuri ciripitul vesel al păsărelelor. Aerul era încărcat de electricitate și fulgerele erau din ce în ce mai dese.

Incurând începu să plouă și lupta elementelor începu să se deslănțuie din plin. Zgomotul picăturilor de ploaie care cădeau se amesteca cu uruitul tunetelor și cu șueratul vântului alcătuiind un concert sinistru. Lumina când vânătă, când verzuie, a fulgerelor, răspândeau un aer mistic și înfricoșător. Carașul, numai era o panglică argintie ce curgea spriten și voios, ci vopsită în vânăt de trăznete curgea supărat lovindu-se cu furie de pietrele ce-i stateau în cale.

În aer se simțea mirosul ozonului asemănător cu al cepei. Unul din noi ne spuse că furtuna nu va mai ține mult timp. Și 'ntr'adevăr, peste câteva minute, printr'o spărtură a norilor, puturăm zări cerul albastru.

Incurând spărtura se mări și o mulțime de raze solare pătrunseră prin ea, și mângâiară solul umed. Și atunci apăru deasupra câmpiei un curcubeu minunat, care răspândi veselie peste peșagiul posomorât.

După apariția curcubeului, parcă la un semnal dat, norii, duși de vânt se îndepărtară lăsând bolta cerului senină și albastră, cum a fost mai 'nainte. Apoi încetă și ploaia și vântul și astfel se șterseră din natură, ca prin farmec, semnele furtunii. Numai curcubeul, care sta deasupra munților din depărtare ca o coroană de glorie, amintea despre furtuna care cu câteva minute mai 'nainte se deslănțuia încă din plin. Dar și acesta dispăru nu peste mult.

Noi, când văzurăm că ploaia a încetat, ieșirăm din văgăună și trecând râulețul, ne continuarăm drumul. Pământul ud țupăia sub tălpile noastre. Incurând florile se redeschiseră și rândunelele începură să ciripească de bucurie. Râulețul își reluă și el înfățișarea de mai 'nainte și parcă toată natura zâmbea.

Da ! zâmbea iarăși.

Atunci eu stătui pentru un moment, și uitându-mă împrejur la panorama minunată simții deodată în suflet o fericire de nedescris că am putut vedea aceste locuri, sub două aspecte așa de minunate.

de VLĂDUȚ GHEORGHE
cl. III/a L. D. L.

In ochii tăi

*In ochii tăi s'adapă
lubirea-mi, ca'ntr'o mare
Din care visul scapă
Și taină unda n'are.*

*Pe ape-adânci de noapte,
Se pierd lumini afunde, —
Ciorchini de vrajă, coapte,
Se oglindesc pe unde.*

*Și'nvăluie domoale
Talazuri de părere
Cu limpezime moale
Ce mângăie mistere.*

*Atâtea umbre — dor,
De-și tremură sub pleoape.
Cum urcă, blând scobor
Privirea să mi-o'ngroape...*

*In ochii tăi nu'ncapă
Lumină. Visul seacă:
Amurguri spală ape
Și umbrele îneacă.*

NICOLAE ȚIRIOI
cl. VIII. I. D. L.

Preludiu

Săflete, tii vesel, că ești singur încă,
 Colț rigid de stâncă,
 Răsărit în calea, apelor barbare;
 Amforă în care,
 Otrăvite fumuri, de parfumuri rare,
 Se destramă'n pacea, candidă, adâncă,
 Tăinuind suflarea, unui foc mai mare.

Indrăgește viața, câmpurile, zarea
 Buzele și vinul.
 Cupa tinereții umpl'o desfătarea!
 Azi îmi toarnă — cerul, de satir — seninul,
 Peste umeri; caldă, pudică, vigoarea,
 Mi-a umplut de sete și nectar plămânuł...

Azi ardoarea primei tinereți învie!
 Căile mă cheamă,
 Vântul mă înbie. Cluj / Central University Library Cluj
 Toamna de aramă,
 Scutură în plete, frunzele de vie:
 Inc'un pas funebru, către veșnicie...

TOBIAȘ GHEORGHE
 cl. IV. Oradea-Beiuș

Spasm

Până când să sorb paharul de mizerii și pelin?
 Până când mă vei tot bate, ne'nduratule destin?
 Până când plutind în marea de amar nemărginit,
 Să m'afund în cruzi vârtejuri? viermușor nenorocit.
 Așa-i viața cea visată în culori de curcubeu?
 O, dureri, ce 'năbușirăți simțitor sufletul meu!
 Duceți-vă, ticăloase, pierdeți-vă 'n stânci de piatră

*Și lăsați-mi blândul suflet că destul vă fuse șatră.
O, tugiți grozave spectre, ochi de ghiață, fantomatici,
Ce 'nghețati a mea viață cu privirile sălbatici.*

*Dar o' undă de nădejde ca un fulger lucitor
Imi străbate norii negrii ai nopții durerilor:
„Moartea îi va da odihnă astei țărne ticăloase,
Prefăcând-o 'n ironie în rânjinde albe oase,
Ca expresie sinistră a avântului în van
Și gusta-va fericirea în repausul nirvan“.*

GLIGOR BĂLȚAT
student

Dimineață

BCU Cluj / Central University Library Cluj
*Pe ulițele satului din vale
S'aude buciumul sunând scularea.
Țăranii ies cu oile'n atlarea
Ciobanului ce'n bucium sun'a jale.*

*Iar soarele cum luminează zarea,
Surâde totului ce-i iese'n cale.
Ciobanul doinește oilor sale
Și asupră-i codrul revarsă răcoarea.*

*Căldura soarelui încet coboară,
Pătrunde'n codrii mari ca și în desișuri
Și'ntierbântează drumul pân'la moară.*

*Seninul cer albastru'n luminișuri
Seninătatea dulce — și desfășoară...
...Frumoasă este tara de pe Crișuri...*

OVIDIU ROMAN
cl. VIII Oradea-Beiuș

Necesitatea și valoarea educației

Toată lumea știe cât de necesară este educația, încât s'ar părea, că a mai vorbi despre acest lucru, înseamnă a stăruii inutil asupra unui fapt, ce se impune dela sine cu o evidență aproape banală. Cuvântul „educație“ e pe buzele tuturor oamenilor, iar faptul educației, este o realitate cotidiană, căci zilnic ne lovim de oameni „bine crescuți“ și „rău crescuți“. Pe de altă parte, nu sunt puțini aceia, care au pretenția de a poseda un „sistem“ personal și original de educație, cu nesocotirea tuturor vederilor generale și comune în această materie! Adevărul, este însă, că nu toată lumea știe și înțelege ce este educația — educația cea bună.

Asupra faptului educației, asupra aspectelor și problemelor multiple pe care le pune, asupra valorii ei imense, niciodată nu se va vorbi, scrie, cerceta și realiza *prea mult*. Educația nu se înfăptuește niciodată dela sine, înconstient, automat. Fiind funcția esențială a vieții, trebuie să avem asupra ei, un ochiu permanent treaz și cuprinzător. Ea trebuie să fie îmbrățișată întreagă, de fiecare dată, cu proșpețimea și căldura ce ne-o inspiră întotdeauna lucrurile. Și pe bună dreptată! Căci ce este altceva educația, decât o neîncetată călăzuire și reînvire a vieții, pe o linie supra-vegheată de evoluție, de creștere, de construcție?!

Educația nu-i activitate mecanică și rutinară. Nimic nu sterilizează efortul educativ, decât rutina; nimic nu schilodește sufletul, decât, aplicarea stereotipă a formulelor educative!“

Educație nu-i ușor de înfăptuit. Nu-ți ajunge numai bunăvoința. Mai trebuie și o înțelegere obiectivă a vieții sufletești; să fii stăpân pe un sistem de cunoștinți despre structura și evoluția sufletului, pentru a *ști* supraveghea, pentru a *putea* interveni pentru a *reuși* să modelezi. Apoi, educația mai este și o *artă* căci materialul asupra căruia lucrăm, este însăși viața manifestată în nesfârșite individualități. Și ca orice artă, și educația va avea tehnica ei, pe care trebuie să o stăpânim.

Însfârșit, educația nu-i o îndeletnicire banală și co-

modă. Ea reclamă în fiecare zi, eforturi reînoite de suplă înțelegere și răbdătoare așteptare. Climatul în care educația respiră este acela de încordare frenetică, de încredere, de entuziasm. Acestea, cu privire la condițiile generale ale educației.

Spuneam mai sus, că, pentru mentalitatea generală, necesitatea educației și valoarea ei, apare ca un dat indisputabil. Noi ne propunem să arătăm *temeiurile* acestei evidențe. Nu va fi inutil deci, să știm *precis de ce și în ce grad* educația e necesară. Cunoscând aceasta, lămurim critic, funcția educației și ne pătrundem mai adânc de valoarea ei.

Educația e necesară, în primul rând, din punct de vedere *biologic*. Viața biologică, adică corpul cu ansamblul funcțiilor și trebuințelor lui native, — trebuie păstrată, îngrijită și perfecționată. Dacă Natura, prin mecanismul ei înconștient, are de grijă să asigure continuitatea speței prin instinctul de procreație și prin mecanismul eredității, cu atât mai mult, omul, dotat cu conștiință și voință, trebuie să continue și să desăvârșească această intenție a Naturii. Trebuie deci să asigurăm existența copilului prin neîncetată îngrijire de fizicul și sănătatea lui, fără de care el ar pieri. Viața omului este foarte fragilă în raport cu aceea a animalului. Omul se prezintă mai puțin dotat din punct de vedere biologic decât animalul: într'adevăr, acesta, primește odată cu nașterea, reflexele și instinctele absolut perfectate de ereditate și datorită lor, animalul este capabil, imediat după naștere, de adaptare și viețuire „pe cont propriu”. Ceeace, nu e cazul și la om, La copil, înafară de faptul, că el posedă mai puține instincte decât animalul, dar și acestea se deslățuesc util mult mai târziu. Până atunci, el are nevoie de permanentă ocrotire. În vederea dobândirii conduitei inteligente cu care va suplini sau completa instinctele, individul uman, are nevoie de copilăria cea mai lungă. Această latură a educației — se 'nțelege — revine exclusiv *familiei*.

În familie se plămădește și se modelează biologicul și psihicul copilului; ea hotărăște soarta și direcția de evoluție a individului. În familie, în primul rând, se îndeplinește transfigurarea animalului în om, prin efortul neîncetat de

disciplinare a instinctelor și a impulsurilor de tot felul. În familie se trezește viața sufletească a copilului odată cu dobândirea aceluia minunant instrument care se cheamă limbajul. În familie se sădesc din vârsta cea mai fragedă, deprinderile multiple, pe care se va altoi, mai târziu, caracterul moral. Însfârșit, în mediul familiar, copilul este stimulat și trezit la sentimente de sociabilitate, de ascultare și de muncă. Influența familiei, o știm cu toții, este hotărâtoare.

Educația e necesară și din punct de vedere psihic. Nu ne putem mulțumi cu viața sufletească așa, cum este ea dată. Ea trebuie îndrumată, dezvoltată, perfecționată. Diferitele funcțiuni sufletești ca: atenția, memoria, gândirea, pot ajunge la un maxim de perfecționare numai prin stimularea și exercitarea lor cu ajutorul unei instrucții sistematice și raționale. Emoțiile trebuiesc organizate în stări sufletești durabile: sentimentele, pentru a da, pe de o parte, conținut și profunzime vieții noastre sufletești, pe de altă parte, pentru a înlesni cu ajutorul lor, alipirea individului, de mediul social în care trăiește. Iar în vederea dobândirii unui suport pentru muncă și pentru caracter, va trebui stimulată și îndrumată dispoziția naturală spre activitate. Această dublă funcțiune, de instrucție și de educare, constituie sarcina exclusivă a școlii. Opera acesteia este deosebit de grea fiindcă, în acțiunea ei trebuie să țină seama mereu de individualitate.

Educația e necesară din punct de vedere social. O societate se întemeiază pe solidaritatea și cooperarea tuturor membrilor ce o compun. Prin educație socializăm individul făcându-l părtaș al comunității, asigurându-i o funcție socială care să-i dea sentimentul valorii proprii, al demnității, și al răspunderii. Sociologic, educația nu este decât tradiția socială, acționând conștient și metodic în vederea integrării individului în societate.

Educația ne este necesară din punct de vedere cultural și etic. Educația ne apare ca mijlocul care asigură transmisiunea culturii de la o generație la alta. Valorile spirituale (știință, artă, religie) reprezintă bunurile cele mai de preț ale vieții. Prin mijlocul educației se realizează procesul de asimilare a acestor valori, de înbogățire a lor prin tot

ceea ce individul creator le adaugă și apoi le *transmite* dela o generație la alta. Sub influența valorilor spirituale, se formează *personalitatea*. În individul ce a devenit personalitate, societatea se oglindește cu tot ceea ce ea are mai esențial, mai bun. Personalitatea reprezintă factorul de inițiativă, de creație și de progres al societății. Ea este rodul celei mai alese și mai fericite educații. De aceea, ea constituie și idealul educației.

Educația e necesară din punct de vedere național. Acest punct de vedere, domină și subordonează pe toate celelalte. Intocmai ca și familia, națiunea este o comunitate de viață mai largă însă, care ne îmbrățișează și ne determină în felul nostru de a gândi, de a simți, de a acționa. *Conștiința națională*, nu este decât această unitate de gând, de simțire și de faptă. Temeiurile ei sunt organice, în rasă în trecutul istoric, în limbă, în voința comună. În națiune noi ne regăsim organic, trăim și creștem ca și într-o familie, în ea, și numai în ea, ne împlinim destinul nostru individual și colectiv. De aceea, e foarte firesc ca educația să aibă acest ultim țel: de a ne desvolta toate virtuțile noastre fizice, intelectuale și morale, pentru a le pune în serviciul Patriei. Două, în special, sunt instituțiile cari mijlocesc integrarea noastră afectivă și conștientă în comunitatea națiunii: Familia și Școala.

Familia, căreia îi este rezervată sarcina de a îngriji de capitalul biologic așa de prețios al neamului, de a întretine nestinsă candela iubirii de neam, de a asigura temeliiile moralității neamului. Școala, apoi, trebuie să continue acțiunea familiei în latura de consolidare a vieții morale, să desăvârșească apoi, cu elementele noi pe care le dă cartea — procesul de alipire la neam, însfârșit, să pregătească, profesional, cât mai temeinic pe individ în vederea funcțiunii lui constructive în Stat.

Prof. TRAIAN MORARIU

Craiul Munților

<i>Iancule.</i>	<i>Urmașilor,</i>
<i>Munte de piatră,</i>	<i>Peste veac întinde punte</i>
<i>Mai înalt decât munții care</i>	<i>Să treacă eroii.</i>
<i>te'nconjoară</i>	<i>Să întâlnească</i>
<i>Ieși din nou afară</i>	<i>La noi</i>
<i>Pornește carele,</i>	<i>Munți cu munți.</i>
<i>Scărfaînd din roți</i>	<i>Să pornească</i>
<i>Să lupți</i>	<i>Peste creste</i>
<i>Pentru Moși</i>	<i>Luptătorii.</i>
<i>Pentru Românii toți.</i>	<i>Să-ți sune tulnice</i>
<i>Craiule,</i>	<i>Să vină căpitanii</i>
<i>Numele tău să'ndemne,</i>	<i>Purtând pe umăr anii.</i>
<i>Să cheme,</i>	<i>Să vezi cum să strâng</i>
<i>La luptă</i>	<i>Din zărilor albastre</i>
<i>Cruntă</i>	<i>De pe-Arieș din Sacarâmb</i>
<i>Pe toți</i>	<i>Cete voinice.</i>
<i>Pe vii și pe morți.</i>	<i>Să sfarce hidra</i>
<i>Cu sabia fulgerilor</i>	<i>Plaiurilor noastre</i>
<i>Despică zărilor,</i>	<i>Motii tăi dela Mica, din Abrud</i>
<i>Deschide cărările.</i>	<i>dela Vidra.</i>

N. CĂLINESCU

elev Liceul Militar Timișoara

D-lui Octavian Mercea

care m'a epigramat cu adresă greșită

Ai greșit adresa-amice
Iar „Furtuna“ n'a'nțeles
Fii acum cu luare-aminte.
C'a pornit în sens invers.

idem.

Cum ai scris, n'ai nimerit.
 De-ai scrie și altă dată,
 Redactoru-i lămurit:
 Te va trece la „erată„.

N. CĂLINESCU
 Liceul Militar Timișoara.

Străbunii mei

<i>Înalți cu trăsături de Sfinți, cu mușchi mai tari decât topazul; străbunii mei născuți din zei, străfulgeră prin veac . . . schintei, înalți cu trăsături de Sfinți, încununăți în biruinți străbunii mei.</i>	<i>Au fost lăsați între Carpați, în piepturi să oprească furtuni de huni, și să răzbească, năvălitoarea mare cu spade și răbdare . . .</i>
---	--

RADU DAN IONESCU
 clasa VIII șt. l. D. L.

Cruce...

Peste piatra ta de veacuri înegrită,
 Peste brațele-ți de chinuri aplecate
 Se coboară lin... petale picurate
 Peste tine... cruce părăsită...

Murmură pe-aproape isvoraşul,
Iar cireşul înălbit de nea
Scaldă 'n flori de aur glia grea,
Ce acoperă sub taina-i copilaşul...

Copilaş cu ochi de viorea
Şi cu părul rupt de soare...
Vieaţa lumii nu-l mai doare
Adormit pe veci... sub paza ta.

Ţi-ai plecat fruntea trudită
Cruce rătăcită 'n margine de drum
Ce-au săpat pe trupu-ti... nu-i acum
Decât negură în umbră tănuită...

Se vor toarce anii pe 'ndelete
Furtuni peste tine vor trece.
Piatra ți neagră va rămâne rece
Flori te-or alinta cu albele lor plete...

Cruce... cruce... înegrită
Peste brățele-ți de chinuri aplecate
Lin se-aștern petale picurate...
Cruce... cruce... părăsită...

NANA

Epigramă

Dlui Ionescu Radu, autorul poeziei „Vlad Țepeș”

Zic că țeapa lui „Vlad Țepeș”
Astăzi nouă ne lipsește
Pentru al tău talent amice
Ea oriunde se găsește.

OCT. MERCEA

M'am rătăcit!

*M'am rătăcit pe căile vieții
Fugind de călăuza blândă,
Impins de de-un fior al tinereții
Setos de luptă, dornic de isbândă.*

*A fost un vis? O luptă adevărată?
Pe față'mi picură răcoare
Pe fruntea grea și 'nferbântată,
Se scurg șiraguri de sudoare.*

*Mă simt rănit și aruncat de-o parte
Privind spre cer din colțu'ntunecat
De nicăiri nu-mi vine ajutorul:
Pe veci eu sunt uitat.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj N. I. BREBENEL

Copiii și cățelul

*Ilenuța și Ionel
Se jucau cu un cățel
Ionel cam îndrăzneț
Pune mână pe coteț.
Cățelușu 'nfuriat
De picior mi l-a mușcat...
Ionel a stat în pat.*

ANIȘOARA COSTEA
*Elevă în cl. II. la șc. primară
de fete „Clemența“ București*

Elegie

Dedicată mamei mele

Mă simt atât de singur și totuși fug de lume
Mi-e sete de viață și, parc'aș vrea să mor,
Aș vrea să plâng dar nu pot, durerea mă răpune,
Mi-e sufletul un haos, de liniște mi-e dor.

O, Doamne dă-mi putere și 'ndreaptă-mă spre tine
Dă-mi viață, dă-mi lumină să fiu din nou ce-am fost,
Și dă-mi credință Doamne să sper întru mai bine,
Să am și eu în lume ca orice om, un rost.

Mi-e sufletul văpae și plin de suferință
Și 'n arșița durerii m'afund fără de vrere;
Imi pare totul mârșav și plin de umilință,
Și 'n juru-mi totu-mi pare, o mare de durere.

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Ne-înțeles mi-e gândul, căința mă supune
Mă doare-adânc în suflet și parc'aș vrea ceva...
Mi-e dor de viață nouă, dar... nu pe-această lume,
E-atâta de vicleană și-atâta e de rea...

Străin sunt pretutindeni și toate-mi sunt străine
Și tot ce mă 'nconjoară-s deșertăciuni deșarte...
Mă simt din altă lume și-un gând apasă'n mine,
Să plec în lumea largă, să fug, să zbor departe...

A nins durerea crudă pe calea mea pierdută,
Și fulgii grei zdrobit-au al vieții mele rost...
Mânat de vântul urii în lumea mea tăcută,
Rătăcitor plecat-am să-mi caut adăpost...

... Mi-ai dat viață, Doamne și tot ce'n lume-i bine,
Speranță, fericire, lumina ta mi-ai dat...
Dar... luatu-le-ai pe toate și-acum mă'ntore la Tine:
„Ai dat și-ai luat stăpâne, fii binecuvântat!”

.....

Ai fost ca o poveste ce s'a sfârșit devreme,
 Un vis urît cu spaimă, ca visul de copil,...
 A fost o biată clipă de care nu se teme,
 Nici cel fără de grijă, nici omul cel umil.....

.....

Se vor așterne anii pe tot ce-a fost odată,
 Și viața-mi efemeră o vor preface'n scrum.....
 Și..... poate 'n amintirea-mi vor împlânta odată,
 O cruce fără nume, la margine de drum.....

DEMETRESCU C. PAUL

elev 6. A

Liceul militar

De-aici sunt dintre voi!

Celor încovoiați pe coarnea plugului

De-aici sunt dintre voi — m'am ridicat
 Să vă ascult în miez de zi necazul,
 Când osteniți cu mâneca vă ștergeți
 Sudoarea, ce vă spală, 'n câmp obrazul...

Pe-un petec de ogor vă duceți traiul
 Innăpădit de burueni și soare,
 De vi-l cântați duios din frunză
 In seri de primă-vară pe răcoare!

Voi sfârticați a gliei haină neagră
 Unde-i adânc ascuns un bruș de pâine
 Ce-l frământați cu mâini însângerate
 Și îl stropiți cu lacrimi... pentru mâine.

De-aici sunt dintre voi — m'am ridicat
 Să vă ascult în miez de zi necazul,
 Când osteniți cu mâneca vă ștergeți
 Sudoarea, ce vă spală 'n câmp — obrazul.

TRAIAN RUSU-ȘIRIANU

Cl. 8a sc. normală

Gherla-Timișoara

Gâză mică

Gâză mică, nu dormi încă?...
 Vreau să-ți spun povești frumoase.
 Gâză mică,
 Mititică,
 Te desmiardă-un fir de iarbă
 Și te 'ntreabă „pentruce
 Ai rămas așa de mică?”

O furnică,
 Și ea mică —
 Vrea să parieze 'n grabă
 — Astăzi n'are deloc treabă —
 Și să rătăcă din toate
 Nu mai este ea cea mică.
 Vrea să-ți facă ție ciudă
 Că-i voinică.

Știu că ție nu ți-e trică
 De nimică,
 Gâză mică,
 Dar de-acum mi-e teamă mie :
 Am văzut o păpădie
 Incruntându-se la tine,
 Am zărit o rândunică
 Ce te spiona din sbor :
 Te vedea atât de mică
 Și-și spunea că ești chiar bună
 Pentru puișori.

Gâză mică,
 Iți promit
 C'am să-ți fac palate multe
 Ca să nu te fure nimeni.
 Ai să vii, nu?
 Și-ți promit
 C'am să caut peste tot

Să gădesc un găzișor
 Și să te mărit de zor.

Ai să ai apărător
Și eu nu-ți mai port de grijă.

Gâză mică — ai adormit!...

Dormi de mult?...

NUNU

elev la liceul militar „M. Viteazul”
Timișoara.

Primăvara

Erai frumoasă altădată fată,
Cu numele la fel frumos ca tine,
Cu ochi de-azur și zâmbete senine
Cu toporași la tâmple'ncununată.

Pe cap bălan, purtai o lun'aprinsă, Cluj
Iar în urechi sclipeau voioși luceteri;
În poala verde marile întreceri
De melodii, pe-o gamă astăzi stinsă.

Zâmbirea ta, cu vrajă înfrățită
Sclipiri de fericiri svârlea în lume
Și nu spuneai decât povești și glume,
Unei vieți, de dânsa 'nsuflețită.

Râdeai mereu și eu râdeam cu tine
Și toți râdeam cu fața'n vrajă'ncinsă
Eu te credeam că firea-ți e neatinsă
Că ești ne 'nvinsa vremii care vine...

Ea a venit... Și iarăși gonit'a fost de tine,
Dar azi nu ești fetița luminii de-altă dată.
Azi ești mahnită, rece, cu fruntea 'nourată
Și nu surâzi iubirii, ce-a înflorit în mine!

AUREL GHENDER

elev VIII. Oradea-Beiuș

Liliacul

Rânduri pentru Lili

M'a 'ntâmpinat aseară liliacul
Zâmbind înfiorat de primăvară.
Era atâta liniște afară
C'am auzit chemarea-i murmurată.....

Mergeam tăcut și trist ca niciodată —
Simțeam crescând în jurul meu pustiul
Mai negru ca adâncul de genune
Și 'n colbul ce se așterna pe cale
Se scuturau a inimei petale
Cu murmur lung: un cânt de 'nmor-
mântare.

Dar liliacul mi-a întins o floare...
Și ca printr'o fantastică minune
Întâia oară 'n trudnica-mi viață
S'a risipit a sufletului ceață
Și-aripa gândului s'a frânt în sbor.
Iar eu, pribeagul, m'am oprit din drum.

Ingenunchind ca pentru rugăciune:
Că 'n taina zâmbetului de lumină
Se ascundea făptura ta divină.

O clipă ce s'a destrămat ușor
Pierzându-se în umbră ca un fum.
Dar în primăvărâtecu-i parfum
Am regăsit miresma tinereții.....

M'a 'ntâmpinat un liliac pe drum:
Un zâmbet înflorit în calea vieții.

V. DUNĂREANU
Cluj-Timișoara

Zâmbetul muncii!

Cea mai frumoasă floare ce s'a învrednicit s'o poarte pământul!

Și cea mai frumoasă dintre virtuți. Poate dintre cele omenști, singura ce există prin ea însăși, iar nu prin rezultatul spre care tindem greu, căzând și șchiopătând de multeori alături de adevăratul drum.

E virtutea „mergerii mereu spre țintă“.

Și de ar fi numai virtute!

Dar e reazim sufletesc, e ușurare, e plâns, e răs, e bucurie, e durere, e chin și satisfacere, e o greutate și o totală descătușare, e o îngenunchiere și o victorie desăvârșită a omului, a omenesului.

Lucian Blaga spunea că Dumnezeu, după ce a alungat pe om din Eden, când i s'a făcut milă de el, i-a dat plânsul.

Dar adevărata milă a avut-o de om când i-a dat pedeapsa muncii: „În sudoarea feții tale îți vei câștiga pâinea“.

Atunci i-a dat tot ce-i putea da.

Căci care plâns e mai hohotitor, care plâns te încleștează mai mult și te ușurează mai mult decât munca?

Și cari fanfare și alămuri. fie cât de strălucitoare și sonore, pot cânta un imn mai măreț și mai înălțător de slavă Domnului, decât munca?

Care murmur de rugăciune, care duioasă șoaptă, ori răsunătoare orgă poate săvârși o rugă de mulțumire așa de plină, ca munca?

Care e singura cheazășie a omenesului din noi, singurul razim al superiorității noastre zoologice, singurul argument neîntemeiat pe ficțiuni.

Munca îl face pe om, om. Munca, mai mult decât crearea cuibului, învățată dela instinctul de care e plină rândunica; mai mult decât tragerea la jugul inconștiinței la care e supus răbdător și ascultător, bou; mai mult decât alergătura și răcăiala prin toate gunoaiile după un strop de hrană, a găinii.

Munca mergerii mereu spre țintă.

Munca chinului ce-l aduce greutatea împlinirii fiecărui gând bun. Munca ce-o aduce învingerea fiecărei suferințe.

Munca desăvârşirii de fiecare moment, a uitării de sine şi a jertfei. Munca grijei de toată clipa de a nu cădea pe râpa nemuncii : prăvăliş spre păcat.

Munca sufletului Aceasta este munca.

Dar nu despărţită de munca trupului şi de munca spiritului, a intelectului. Căci munca sufletească nu se poate realiza şi nu există într'un climat de lene trupească ori intelectuală, dar nici munca trupului singură, ori a spiritului, nu aduce rod vrednic şi mulţumire prin ea în-săşi, decât împletită cu muncă sufletească.

Munca trupului şi a spiritului şi munca sufletului împlinindu-se una pe alta. Nu levenind în una pentru alta — căci atunci ceea ce facem nu e muncă ci o auto-înşelare, cu mai mult efort decât adevărata muncă, care nu poate fi decât desăvârşită, ca să poată aduce acel zâmbet pe buza sufletului, zâmbetul omului ; ca să poată fi adevărata floare a sufletului, cheazăşia tuturor roadelor lui.

GHEORGHE COSMA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Noapte

Vântul bate la fereastră
 Totul doarme, totul zace,
 Linişte-i în casa noastră
 Adormită lumea tace.

Picuri reci coboară repezi
 Umezind pământul rece
 Vremea bună fuge — trece,
 Iar eu plâng cu ochii urmezi

Plâng iubirea mea pierdută
 Clipele de fericire,
 Suferinţa grea — tăcută
 Şi duioasa-mi amintire...!

SANDU BALMOŞAN
 cl. VII—lit, CDL
 Cluj—Timişoara

Gânduri

Și gându'mi pare searbăd, iubirile eresuri...

*Când totul pare învechit,
dece să mai scriu versuri,
pe vratul prăfuit
al timpului ce zboară ?*

*Incerc cu greu azi gânduri
să strâng în chingi de vers,
al lumii mers
zâmbește printre rânduri.
Și fir cu tir se leagă
un cântec de demult ;
Să plâng eu lumea 'ntreagă ?
să plâng sau să ascult ?*

*Și firul de-cu-seară,
se dapănă domol...
Dece să mai scriu versuri
când sufletu-mi e-așa de gol ?*

Și gându'mi pare searbăd, iubirile eresuri.

FULEA DORIN
cl. VIII. șt.

SCRISOARE

îchinare poetului O. Goga

Noaptea când răsare luna peste dealuri ardelen
Când luceafărul suride tainic brazilor din munți,
Plînge-o doină prin vilcele, plîng fecioare cosinzene
C'au plecat iară din țară, în robie feciori mulți.
Și tot ele în amurguri când se 'ntorc dela pîrîu,
Busuiocul plîns în lacrimi și-l pun de nădejde 'n brîu.

Mamele rămase 'n praguri cată zarea ca s'o fringă,
 Și în orizont aievea, să-și găsească iar feciorii,
 Cei plecați de astă Toamnă; și încep atunci să plîngă,
 Căci doar plînsul mai e-al nostru, când ne trec mereu fiorii
 Dragostei și ai nădejdei pentru-acei ce numai sînt,
 Pentru-acei care de-atuncea or fi poate în pămînt.

Iar batrînii cuvioși de necaz îmbătrîniți
 Cîntă doine nesfîrșite din cavatul învechit,
 Luminîndu-ne speranțe pe obrajii ofliți
 De-acest șir al suferinței care trebuie sfîrșit.
 Și cu preoții 'n altare în matanii cu 'nchinări,
 Pentru biruință astăzi ne rugăm eu 'ngenuchieri.

Și-așa plîngem noi într'una: tot e plîns de noi în țară:
 Codrii cei bătrîni de veacuri cu vilcelele 'nflorite.
 ... Și icoanele 'n altare îmbrăcate 'n lacrimi iară,
 Sărutate 's cu dulceața buzelor prea veștejite.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

...Ascultăm strămoșii noștri noaptea 'n serile senine
 Când își varsă luna lacrimi peste rîuri peste dealuri
 Auzindu-i cum ne 'ndeamnă pentru zile de mai bine:
 Ca să sîngerăm în lupte, și pornim în valuri, valuri
 Și să împlinim prin veacuri idealurile sfînte,
 Că de nu strămoșii noștrii vor ieși ei din morminte!!

NELU TOMA

elev cl. 6a Liceul Militar „MV”
 Timișoara

Am primit și recomandăm cu toată căldura : T.
 Rusu-Șirianu :

Încrustări pe răbojul veacului ;

poezii patriotice de factura și valoarea celei dela pag. 30.

Destin

*Ascult,
 În bătaie de vânt,
 Un cânt...
 Tresalt !
 Și'n tăcere de gând,
 Un înger blând,
 Zăresc...*

*Mă 'nchin.
 Îl rog să mă ia
 Pe aripi de vânt,
 În Țară de vis...
 Dar fin,
 Și alb ca de nea,
 Ingerul sfânt,
 Dispare'n abis...*

*Nu simt,
 Și cugetul clar
 Mi-e stins !
 Nu cred,
 Dar plâng cu amar,
 Invins !*

*Dece !
 Un biet muritor, a cerut
 Să guste în Țara Măririi,
 Puterea rreației sfinte.
 Și'n cer,
 Stăpânul de veci, a știut
 Să nu schimbe legile firii :
 Luatu-mi-a dorul măririi,
 Sădind rătăcirea în minte.*

Timișoara, 15 Mai 1941.

T.

Primăvara 'n strofe

Din adâncuri desmorțite
 fășnesc izvoarele vieții,
 Triumfătoare și sfințite
 cu lacrimile dimineții.

De sus, de pretutindeni
 mâini nevăzute,
 Culeg și mistuesc mărgăritarii
 zorilor căzute.

Bobocii își cască gurile setoase
 desbrăcați până la umeri,
 Se scaldă 'n baia luminii unduioase
 și-și scutur pletele 'necate 'n pulberi.

Natura se primenește cu zâmbete de Maiu
 stropindu-ne sufletul cu parfum,
 În ritmice salturi de alaiu
 se nasc și mor răsetele — acum.

GHEORGHE VLĂDOIU
 student

(Soare în suflet) **Primăvară**

Din cer cad raze aurii
 Purtând pe aripi fericire
 E primăvară în câmpii
 E primăvară în iubire.

Din părul blond cad aurii
 Purtate de adiere
 Fășii 'mpletite 'n zori de zi
 Fășii 'mpletite 'n miere

Ce mult soare în astă zi...
 Prea multă bucurie
 Nici nu 'ndrăsnesc a mă gândi,
 Vis trebuie să fie.

Vis trebuie să fie
Nici nu 'ndrăsnesc a mă gândi,
Prea multă bucurie
Ce mult soare în astă zi.

Fășii 'mpletite 'n miere
Fășii 'mpletite 'n zori de zi
Purtate de adiere
Din părul blond cad aurii

E primăvară în iubire
E primărară în câmpii
Purtând pe aripi fericire
Din cer cad raze aurii.

LUȚĂ BRĂDĂȚEANU
cl. VIII I. Loga

BCU **Cântec lângă stih**

Ne cheamă, frate, clocotul din noi,
— Svâcnirea noă-a inimii arzânde, —
Fugim din trupuri neștiuți și goi
Cu palmele spre cer, de vers, flămânde.

Ne cheamă templul — iată — peste punți
Vezi? Sufletul ne pâlpaie în candelii,
Cuminecăm crunt besna pe sub frunți
Și nu suntem, nici nu ne-au spus: ar-
hangheli.

Când lepezile cu izvod eiopлинд,
In slovă ne 'ngropăm smeriți, în carte,
Miresele conducerii ni-i întind,
Să ne cuprindă — nuntă — peste moarte.

GHEORGHE CHIRIȚA
elev cl. VII
Liceul Militar „M. V.“

Slăns ahasveric

Doamne,

Nu-mi vezi călcâiele cum sângeră pe stânci
Și lutul plin de spinii suferinței ?

Doamne,

Când sorb din amfora izvoarelor din munți
Și când, în tainicele-amurguri, te adulmec,
De ce nu mi te-arăți, să-ți pot vorbi,
Doamne ?

Imi port destinul în desagii sufletului,
Ca melcii care-și poartă'n spate casa ;
Alerg de-a-lungul celor patru vânturi,
Prin roua caldă-a noii primăveri,
prin holdele de pâine —
și prin stânci...

Mi-e inima burete plin de lacrimi
Și sufletul!, potir de suferință...
Sunt frate bun cu vremea și cu drumul,
Și-mi port povara anilor târzii
Ce mi-i dau cucii'n fiecare primăvară, —
Pe umerii-mi trudiți și gârbovi...

... Doamne,

De ce nu-mi dai puterea să te regăsesc ?

Doamne,

Nu mai pot să să 'nfrunt nemărginirea
și să lupt...

Iată, îți întind toiagul frânt

Al drumului meu fără ieri și fără mâine !...

VLADIMIR DRIMBA
cl. 7 a Oradea-Beiuș

Dece nu te pot uita

*Mi-am spus în gând deafâtea ori
să te uit*

*să te las să mori
ca celelalte.*

*Dar nu pot
asta e tot
căci pe tine*

*te am în gând și în mine
în răs și dureri
în bucurii și plăceri.*

*De tine mi-e inima plină
mi-e gândul pribeag,
Tu-mi faci viața senină
și să muncesc cu drag.*

*Tu-mi ești odihna
îmi ești lumina
în tine găsesc
tot ce doresc.*

BCU Cluj Central University Library Cluj

.....
.....
*lață dece nu pot eu
să fac acum ce gândesc,
Inima-mi spune mereu
că te iubesc.*

GHEORGHE VLĂDOIU
student

Soșta redacției

Din pricina neputinței de a mări între împrejurările de acum — numărul paginilor, atâtea *bune* lucrări au rămas nepublicate. Le vom publica anul viitor. Tinerii prieteni care au scris conducătorului revistei și nu au primit răspuns, sunt rugați să-și comunice adresa de peste vară. Dorim tuturor vacanță odihnitoare, vremuri mai bune și la revedere în

„ȚARA VISURILOR NOASTRE“

